

РЕШЕНИЕ

№ 2794

гр. ****, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря МАРИЯ Т. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20231110131926 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 24.08.2023 г., от (фирма) против (фирма) с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 309,97 лева, ведно със законна лихва за забава от подаване на заявление по чл. 410 ГПК на 30.06.2022 г. до окончателно погасяване на вземането, представляваща непогасена част от регресно вземане за заплатено от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 1843 лева с включени ликвидационни разходи в размер на 15 лева за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 27.04.2017 г. в гр. ****, на бул. (адрес) с посока на движението от бул. **** към ул. ***** между лек автомобил с марка ***** 220“, с рег. № **** и лек автомобил****, с рег. № ****, както и сумата в размер на 94,46 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 29.06.2019 г. до 29.06.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 02.11.2022 г. по ч. гр. д. № 35440/2022 г. по описа на СРС, 127 състав, срещу която длъжникът е подал възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. Направено е искане сторените от ищцовото дружество съдебни разноси да бъдат възложени в тежест на ответника.

В исковата молба са изложени твърдения, че на 27.04.2017 г. в гр. ****, на бул. (адрес) с посока на движението от бул. **** към ул. ***** е настъпило пътнотранспортно произшествие между гореописаните два автомобила, за което е съставен протокол за пътнотранспортно произшествие от органите на МВР № 1657811/24.07.2017 г., съгласно който вина за реализиране на инцидента носи водача на лек автомобил ***** 220“, с рег. № ****. Процесуалният представител на ищеца поддържа, че между дружеството и водача на увредения автомобил към момента на инцидента съществувало правоотношение по Договор за застраховка „Каско“, поради което било изплатено застрахователно обезщетение в размер на 1843 лева с включени ликвидационни разходи в размер на 15 лева. В подадения отговор са изложени твърдения, че с изплащане на застрахователно обезщетение (фирма) се е суброгирано в правата на застрахования срещу ответното дружество, което е било в

правоотношение с виновния за настъпването на пътния инцидент водач по силата на Договор за застраховка „Гражданска отговорност“, поради което има регресно вземане към него за заплатеното застрахователно обезщетение и направените ликвидационни разходи. В исковата молба за изложени твърдения, че ищецът отправил до ответника покана за заплащане на дължимата сума, като ответното дружество частично погасило претенцията, заплащайки сумата в размер на 1533 лева, като дължимият остатък по сметата възлиза на 309,97 лева. Процесуалният представител на ищеца поддържа, че ответникът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за главница за периода от 29.06.2019 г. до 29.06.2022 г., т.е. за период от три години преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва предявените искове. С подадения отговор не са оспорени наведените от ищеца твърдения относно датата и място на настъпване на пътния инцидент, механизма на произшествието, наличието на застрахователно правоотношение по Договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между (фирма) и водача на лек автомобил лек автомобил с марка ***** 220“, с рег. № ****, че ищецът е изплатил застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско“ в размер на 1 843 лева с включени ликвидационни разноси в размер на 15 лева. Процесуалният представител на страната поддържа, че с извършване на извънсъдебно плащане в размер на 1533 лева регресната претенция е изцяло погасена, като изрично оспорва претендираната в настоящото производство разлика да отговаря на стойността на причинените на лек автомобил с ****, с рег. № ***** вреди. В отговора са изложени твърдения, че изплатеното от ищцовото дружество застрахователно обезщетение не е съобразено с разпоредбата на чл. 390, ал. 2 КЗ, съгласно която при тотална щета на увредения автомобил следва да се приспадне стойността на запазените части в размер на 25 % от пазарната стойност на вещта. Направено е възражение за изтекла петгодишна давност. По изложените доводи е направено искане предявените искове да бъдат отхвърлени, като в тежест на ищеца бъдат възложени сторените от ответника съдебни разноси.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

Предявен е иск за заплащане на сума, претендирана срещу ответника в качеството му на застраховател на лице, причинило увреждане на имущество на застрахован при ищеца по договор за имуществена застраховка. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът изпълнил своите задължения на застраховател по имуществена застраховка, поради което встъпил в правата на увреденото лице против носещия договорна отговорност въз основа на валидно възникнало застрахователно правоотношение с причинителя на увреждането.

Съгласно [чл. 411, ал. 1 КЗ](#), в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“.

Разпоредбата на [чл. 412, ал. 1 КЗ](#) урежда регресното право на застрахователя по имуществена застраховка да претендира платеното от третото лице, което е причинило повреда на застрахованата вещ или от неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“. Застрахователят, който е платил обезщетение, встъпва в правата, които застрахованият има срещу третото лице или неговия застраховател.

Видно от законовата разпоредба предпоставките за предвидената суброгация са: наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на моторно превозно средство, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът е

заплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер, не по-голям от действителните вреди. Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказването на правопораждащите факти е в тежест на ищеца.

При съобразяване на становището на страните, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени следните обстоятелства: че на 27.04.2017 г. в гр. ****, на бул. (адрес) с посока на движението от бул. **** към ул. ***** между лек автомобил с марка ***** 220“, с рег. № **** и лек автомобил „*****“, с рег. № ***** е възникнало пътнотранспортно произшествие, за което е съставен Протокол за пътнотранспортно произшествие от органите на № 1657811/24.07.2017 г., по вина на водача на лек автомобил ***** 220“, с рег. № ****, който бил във валидно облигационно правоотношение с ответника по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, че на 31.08.2017г. ищецът е заплатил обезщетение за увреденото лице в размер на 1828 лева и е направил ликвидационни разноски в размер на 15 лева.

Спорният по делото въпрос е какъв е размера на вредите, причинени на застрахования при ищеца лек автомобил, възникнали вследствие на процесното пътнотранспортно произшествие, респ. в какъв размер в полза на ищеца е възникнало регресно вземане срещу ответника. Съгласно формирана непротиворечива съдебна практика при действието на отменения Кодекс на застраховането, която запазва своята актуалност и при действащата нормативна уредба, съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства /в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО, Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО/. Застрахователното обезщетение, което се дължи от застрахователя е равно на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие. Обезщетението не може да надвишава възстановителната стойност на имуществото при частична увреда. Възстановителната стойност е стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, изработка, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Съгласно формираната практика на въззивната инстанция намерила израз в Решение № 267127/22.12.2021 г. по в. гр. д. № 11692/2020 г. по описа на СГС, Решение № 265202/03.08.2021 г. по в. гр. д. № 5182/2020 г. по описа на СГС и др. обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка „Каско“ /плащането на недължимо обезщетение не може да се противопостави на ответника/ и не повече от размера на действително платената сума. Ето защо следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи в какъв размер е възникнал регресният дълг.

От приетото по делото заключение по допуснатата съдебно-автотехническа експертиза, което съдът цени като безпристрастно, обективно и компетентно дадено, се установява, че щетите върху увредения автомобил се намират в пряка причинно-следствена връзка с процесното пътнотранспортно произшествие. Вещото лице разяснява, че стойността необходима за възстановяване на увредения автомобил по средни пазарни цени към датата на пътния инцидент възлиза на 18146,87 лева, която сума надвишава действителната стойност на моторното превозно средство от 2562 лева, поради което е налице тотална щета. От заключението се установява, че стойността на обезщетението за уврежданията при условията на тотална щета и след приспадане на стойността на запазените части в размер на 25 % възлиза на 1921 лева.

Предвид изложеното съдът намира, че размерът на застрахователното обезщетение е 1921 лева, към което следва да се добавят направените от ищеца обичайни ликвидационни разноски в размер на 15 лева или общо сумата възлиза на 1936 лева, от която следва да бъде приспадната изплатената от ответника преди предявяване на иска сума в размер на 402,97

лева, поради което предявеният иск се явява основателен за предявения размер от 309,97 лева.

По направеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност:

Съгласно т. 14 от ППВС № 7/77 г., „давностният срок засяга само правото на иск и доколкото той се основава на застрахователното правоотношение. Този срок и началният момент, от който започва да тече погасителният давностен срок, не се отнасят до регресните суброгационни иски, които застрахователят може да предявява. Защото основанието на последните не е застрахователното правоотношение, а фактът на изплащането на сумите на правоимащите лица по силата на застраховката и даденото от закона право на регрес. За регресните иски важи общата давност по чл. 110 и сл. ЗЗД, а течението ѝ започва от момента на изплащането на застрахователните обезщетения на правоимащите лица.“ – в този смисъл Решение № 2/02.02.2011 по дело № 206/2010 на ВКС, ТК, II т.о., а така също и аргумент от чл. 378, ал. 2 КЗ.

В случая видно от представеното по делото на лист 19 платежно нареждане ищецът е заплатил обезщетение на увреденото лице на 31.08.2017 г., от който момент е започнал да тече петгодишен давностен срок, който към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 30.06.2022 г. не е изтекъл. Предвид изложеното направеното от ответника възражение се явява неоснователно.

Предмет на доказване от ищеца по обусловената претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е поставянето на ответника в забава, нейният начален момент и размерът на обезщетението.

Съгласно разпоредбата на чл. 412, ал. 3 КЗ обезщетението по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се определя и изплаща от застрахователя в тридесетдневен срок от момента, в който застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на лицето, което виновно е причинило вредата на застрахованото имущество, е предявило претенцията си срещу този застраховател.

Видно от представената на лист 39 от делото покана ответникът е получил на 27.09.2017 г. отправената от ищеца регресна претенция, като след изтичане на тридесетдневен срок от сочената дата дружеството е изпаднало в забава. Доколкото предмет на акцесорната претенция е обезщетение за забава за периода от 29.06.2019 г. до 29.06.2022 г., т.е. три години преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, акцесорната претенция не е погасена по давност. Предвид изложеното и при определяне на размера на обезщетението за забава по реда на чл. 162 ГПК съдът намира, че предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е основателен.

Съгласно указанията дадени в т.12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК, постановено по някои спорни въпроси на заповедното производство, съдът по предявения по реда на чл. 415 ГПК иск, съобразявайки изхода на спора разпределя отговорността за разноските, както в заповедното, така и в исковото производство.

С оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените от ищеца в заповедното производство съдебни разноски в размер на 175 лева и направените в настоящото производство разноски в размер на 375 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявени от (фирма), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, ул. *****, против (фирма), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, бул. *****, обективно кумулативно съединени иски по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 309,97 лева, ведно със законна лихва за забава от подаване на

заявление по чл. 410 ГПК на 30.06.2022 г. до окончателно погасяване на вземането, представляваща непогасена част от регресно вземане за заплатено от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 1843 лева с включени ликвидационни разходи в размер на 15 лева за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 27.04.2017 г. в гр. ****, на бул. (адрес) с посока на движението от бул. **** към ул. ***** между лек автомобил с марка ***** 220“, с рег. № **** и лек автомобил ****, с рег. № **** както и сумата в размер на 94,46 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 29.06.2019 г. до 29.06.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 02.11.2022 г. по ч. гр. д. № 35440/2022 г. по описа на СРС, 127 състав.

ОСЪЖДА (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. ****, бул. ****, да заплати на (фирма), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. ****, ул. ****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер общо на 550 лева, представляваща сторени съдебни разноски в заповедното и настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

ПРИ ВЛИЗАНЕ В СИЛА на решението, ч. гр. д. № 35440/2022 г. по описа на Софийски районен съд, да се върне на състава, като се приложи заверен препис от настоящия съдебен акт.

Съдия при Софийски районен съд: _____